

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: E. I.,
státní příslušnost R. K.
pobytem v ČR: X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2025, č. j. OAM-512/ZA-ZA11-K01-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní

ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

2. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu v ČR dne 5. 5. 2025, v níž uváděl stejné důvody jako v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a nové důvody neuváděl. V souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byla žalobci dne 22. 5. 2025 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí a sdělit případně nové skutečnosti a informace. Žalobce se k tomuto úkonu dostavil, s podklady rozhodnutí se seznámil, pořídil si jejich fotokopie a dále uvedl, že se k podkladům i dalším skutečnostem vyjádří písemně ve stanovené lhůtě. Dne 3. 6. 2025 zaslal žalovanému písemné vyjádření, v němž zcela nově uvedl, že se necítí v rodné zemi v bezpečí, protože se v roce 2017 a 2018 zúčastnil pokojných protestů proti korupci ve městě Aktau (Kazachstán), které byly organizovány opozičním politikem Ablyazovem, a účastníci se následně setkali s brutální reakcí státních orgánů. Žalobce se tak ocitl v hledáčku bezpečnostních složek. Nedůvěru vůči osobě žalobce zvyšovalo i to, že je ázerbájdžánské národnosti a vyznává islám. Žalobce z obav přestal navštěvovat i mešitu. Na základě uvedeného má oprávněné obavy, že pokud by se vrátil do země původu, ocitl by se ve vážném nebezpečí.
3. Žalovaný posoudil důvody aktuální žádosti (druhé v pořadí) o udělení mezinárodní ochrany a provedl jejich srovnání s tvrzeními žalobce v rámci předchozího správního řízení (o první žádosti o mezinárodní ochranu). Žalovaný zjistil, že žalobce uvádí v této druhé žádosti o mezinárodní ochranu naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam opětovně vrátit, jak je uváděl v průběhu správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, tedy především to, že chce i nadále setrvat na území ČR (chce zde pracovat, studovat, přivést své rodiče na území atp.). Tato tvrzení žalobce byla již řádně posouzena v rámci předchozího správního řízení. Pokud jde o nová tvrzení žalobce v písemném vyjádření ze dne 3. 6. 2025, tak šlo o skutečnosti, které byly žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o první jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a žalobce měl možnost tyto skutečnosti již tehdy uvést, pokud je považoval za natolik závažné. Jeho vlastním zaviněním nebyly tyto skutečnosti přezkoumány v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Tvrzení žalobce uvedená ve vyjádření ze dne 3. 6. 2025 jsou navíc protichůdná s jeho tvrzeními, která uváděl předtím. Tvrdil, že nemá žádné politické přesvědčení a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti vyvíjel jakoukoliv činnost směřující k uplatňování politických práv, resp. ve vlasti nebyl politicky aktivní a neměl žádné potíže se státními orgány. Vzhledem k těmto zjištěním žalovaný posoudil doplnění tvrzení žalobce o údajné účasti na demonstracích za zcela účelové. Ze shromážděných informací o zemi původu žalobce bylo zjištěno, že v Kazachstánu nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a svědčila by o možném pronásledování žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve vztahu k jím uváděným důvodům, když neshledal žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Proto opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany

žalovaný shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou, a to z následujících důvodů. Závěr žalovaného, že žalobce neuvedl nové relevantní skutečnosti, nemá oporu ve správním spisu. Dne 3. 6. 2025 žalobce zaslal žalovanému vyjádření, v němž popsal své politické aktivity, v důsledku kterých se dostal do hledáčku bezpečnostních složek. Pokud žalovaný označil nová tvrzení žalobce za účelová, protože dříve uváděl, že nemá žádné politické přesvědčení, pak se jedná o posouzení nedostatečné. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu bývá žadatel dotazován pouze obecně na politické přesvědčení. Proto většina žadatelů uvede, že žádné politické přesvědčení nemá. Žalobce neví o tom, že by byl v rámci řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu výslovně dotazován na to, zda ve vlasti vyvíjel nějaké politické aktivity. Pokud tedy žalovaný hodnotil tato jeho tvrzení jako účelová, jde o odůvodnění nedostatečné. Bylo na místě, aby žalovaný provedl s žalobcem pohovor a doptal se ho na tyto podrobnosti. Mohl tak ověřit pravdivost tvrzení. Dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu sice platí, že u opakované žádosti o mezinárodní ochranu se pohovor běžně neprovádí, nicméně podmínkou je, že pohovor není nezbytný ke zjištění stavu věci. V posuzované věci však žalovaný nemohl bez provedení pohovoru řádně zjistit skutkový stav.
5. Žalovaný nezjišťoval, proč žalobce nové skutečnosti neuvedl dřív. Judikatura přitom připouští existenci výjimečných okolností, které mohou odůvodnit pozdější uvedení nových skutečností, (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Mohlo jít například o nedostatečné dotazování, nebo si žalobce nemusel být vědom toho, že některé informace jsou pro žádost o azyl relevantní. Povahu nových skutečností a situaci žadatele je ovšem potřeba vždy posoudit.
6. Důvodem, proč žalobce nové skutečnosti neuváděl dříve, je to, že je nepovažoval za relevantní důvod pro jeho žádost o mezinárodní ochranu. V rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu se žalovaný žalobce nedotazoval na jeho politické aktivity, protože zřejmě vycházel z tvrzení žalobce v rámci údajů poskytnutých k žádosti o tom, že nemá žádné politické přesvědčení. Zároveň žalobce neměl důvod zmiňovat svoji účast na demonstracích, protože v té době nepociťoval žádné obavy. Teprve s odstupem času se dozvěděl od kamarádů, kteří se také účastnili protivládních demonstrací, že začali mít v Kazachstánu problémy s policií, byli předvoláváni na výslechy anebo zadrženi. To se žalobce dozvěděl až krátce předtím, než o tom informoval žalovaného (vyjádření ze dne 3. 6. 2025). Jedná se tedy o dostatečně relevantní důvody, na základě kterých bylo třeba žalobcem uváděné nové skutečnosti věcně posoudit. Je nepřipustné navrátit žadatele o mezinárodní ochranu, aniž by žalovaný posoudil důvodnost jeho obav. Posouzení důvodnosti takových obav by měla mít přednost před případnými procesními pravidly, které posouzení brání.
7. Žalobce má za to, že v řízení uvedl nové skutečnosti, které by mohly mít relevanci pro udělení mezinárodní ochrany, protože pokud by se ukázalo, že mu v souvislosti s účastí na demonstracích hrozí postih ze strany státu, mohlo by jít o pronásledování. Žalobce také sdělil pochopitelné důvody, pro které nové skutečnosti neuvedl dříve.

8. Jelikož skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby, která podle něj neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V dalším žalovaný odkázal na písemnosti založené ve správním spisu a napadené rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.
10. Žalovaný konstatoval, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do ní opětovně vrátit tak, jak je uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, tedy že chce i nadále setrvat na území ČR. Jeho tvrzení již byla řádně posouzena v předchozím správním řízení, na jehož výsledky žalovaný odkázal.
11. Ohledně tvrzení žalobce ve vyjádření ze dne 3. 6. 2025 (ve vlasti se necítí být v bezpečí z politických, náboženských i etnických důvodů, jelikož se zúčastnil v letech 2017–2018 protestů organizovaných opozičním politikem Ablyazovem, přestal chodit do mešity a je ázerbájdžánské národnosti) žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti byly žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o předchozí jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž měl současně možnost tyto skutečnosti a obavy uvést v předchozím řízení za účelem jejich posouzení. To však neučinil.
12. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, protože žalobce neuvedl naprosto žádnou novou skutečnost, a tím méně skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovně vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobce a jeho obav z návratu do vlasti.
13. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se nedopustil žádného pochybení a nedomnívá se, že by byl žalobce zkrácen na svých právech.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k opakované žádosti o mezinárodní ochranu vyplynulo, že žalobce je kazašským občanem ázerbájdžánské národnosti, narodil se v Kazachstánu ve městě Aktau a do roku 2015 používal příjmení Shiraliev po biologickém otci a následně začal užívat příjmení Ismailov po otčímovi. Žalobce se dorozumí kazašsky, ázerbájdžánsky, rusky a česky. Vyznává sunnitský islám. Politické přesvědčení nemá, nikdy nebyl členem politické strany nebo skupiny a nebyl ani politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti žil

v bytě svých rodičů ve městě Aktau, kde měl registrovaný pobyt. Do ČR poprvé přiletěl z Kazachstánu dne 3. 9. 2015, pak se do vlasti vrátil v roce 2016, setrval tam asi tři měsíce a zase odletěl zpátky do ČR. V roce 2017 dostal výjezdní příkaz a vrátil se do vlasti, kde strávil 17 měsíců. V roce 2018 přiletěl opět do ČR. Do vlasti se vrátil v roce 2019 na 2 měsíce a po návratu do ČR již zde setrvává.

17. Vzhledem k tomu, že nemá platný cestovní doklad, požádal příslušné úřady své vlasti o jeho prodloužení. V jiných státech EU dříve nepobýval. O mezinárodní ochranu žádal poprvé v roce 2022. Žalobce je zdravý a nemá žádná omezení. V roce 2022 bylo proti němu vedeno v ČR trestní řízení, neboť řídil pod vlivem alkoholu. Byl mu uložen peněžitý trest a zákaz řízení motorových vozidel. K důvodům své opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že chce zůstat v ČR, je zde již 10 let a v Kazachstánu bydlet nechce. V ČR má žalobce přítelkyni a bratra, který zde studuje, a žalobce mu chce pomáhat. V ČR by se žalobce chtěl oženit, podnikat, také studovat a přivést sem i své rodiče. Jiné důvody k podání této žádosti neměl. K dotazu na to, zda uvedené skutečnosti tvrdil již v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že ano, že uváděné důvody jsou totožné jako v minulém řízení. K prokázání totožnosti a státní příslušnosti žalovaný přijal čestné prohlášení žalobce ze dne 9. 5. 2025, neboť žalobce ve správním řízení nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost.
18. V posuzované věci soud dále zjistil, že žalobce podal dne 3. 10. 2022 první žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný rozhodl dne 13. 4. 2023 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci (rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 5. 2023). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 11. 2024, č. j. 56 Az 12/2023–59.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou Ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
20. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, Ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které ad písm. a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a ad písm. b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
21. Z výše uvedeného výkladu je zřejmé, že žalobce podal dne 5. 5. 2025 již druhou, tedy opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 3. 10. 2022. V řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, což bylo následně potvrzeno také rozsudkem Krajského soudu v Brně.
22. V řízení o první opakované žádosti byl žalovaný vázán dikcí ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, podle něhož musí žalovaný nejprve posoudit přípustnost této opakované žádosti a to, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění (oproti skutečnostem zjištěným v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu), které v ukončeném řízení nemohly být bez jeho viny zkoumány a svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování dle § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Bude-li zjištěno, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění anebo

z úřední činnosti ministerstva nejsou žádné nové skutečnosti známy (např. podstatné zhoršení situace v zemi původu žalobce), jde v případě druhé (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

23. Zcela v souladu se shora provedeným výkladem učinil žalovaný srovnání tvrzení žalobce a též zjištěných poměrů v zemi původu v rámci předchozího správního řízení (řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu) s tvrzeními žalobce a zjištěnými poměry v zemi původu v rámci aktuální (druhé) žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V rámci tohoto srovnání posoudil zejména důvody, na základě nichž žalobce obě žádosti o mezinárodní ochranu podával (dle shromážděných podkladů posoudil i poměry v zemi původu, které se v mezidobí nezměnily).
24. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2023, č. j. OAM-895/ZA-ZA11-P12-2022 (rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu) vyplývá, že žalobce označil za důvod podání žádosti (a tedy i odchodu z vlasti), že chce nadále setrvat na území ČR, pracovat zde a bydlet, neboť jeho rodina plánuje přestěhování z Kazachstánu do jiného státu, protože se nebude mít kam vrátit. Vedle toho žalobce projevil obavu z nástupu základní vojenské služby na 2 roky na základě několika povolávacích rozkazů, přičemž obavy vyslovil právě ze zapojení armády Kazachstánu do válečného konfliktu s Ruskem z důvodu špatných vztahů. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2023 (o první žádosti o mezinárodní ochranu) mimo jiné konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení jakékoliv z forem mezinárodní ochrany, když žalobce sám výslovně deklaroval, že ve vlasti neměl nikdy žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami státu a tím méně problémy z důvodu jeho náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. K zajištění legálního pobytu na území ČR slouží cizincům zákon o pobytu cizinců na území ČR a právě jeho instituty musí cizinci využít, pokud chtějí do ČR přesídlit za účelem studia, zaměstnání nebo obecně k zajištění si lepší budoucnosti podle svých představ. Uvedené skutečnosti žalobce v řízení tvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by nástup žalobce k výkonu vojenské služby ve vlasti mohl přinést nějaké obtíže, případně že by mohlo mít uložení trestu za porušení vojenské povinnosti povahu pronásledování, anebo že by mohlo být vůči žalobci postupováno ze strany státních orgánů diskriminačně (oproti jiným občanům) a nepřiměřeně tvrdě (právě z hlediska důvodů vyplývajících ze zákona o azylu). Žalovaný své závěry dostatečně podložil i dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, a to ať už co do obecné bezpečnostní a politické situace v Kazachstánu, tak i podmínkami konání vojenské služby v Kazachstánu, v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. S ohledem na výše uvedené žalovaný rozhodl dne 13. 4. 2023 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, což následně potvrdil svým rozsudkem i Krajský soud v Brně.
25. Na základě posouzení důvodů uplatněných v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 5. 2025 soud ve shodě s žalovaným zjistil, že žalobce v této opakované žádosti uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a rovněž neochoty se do vlasti opětovně vrátit tak, jak je uváděl v průběhu řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy že chce nadále setrvat na území ČR (chce zde podnikat, studovat, bydlet, oženit se a přivést sem i své rodiče). Tato jeho tvrzení však již byla řádně posouzena v rámci předchozího správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. K případu žalobce a zemi jeho původu nebyly zjištěny žádné nové

skutečnosti relevantní z hlediska zákona o azylu (vystavení pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu).

26. K údajně novým tvrzením žalobce uvedeným v jeho písemném vyjádření ze dne 3. 6. 2025, tedy uplatněným těsně před vydáním rozhodnutí, po seznámení se s podklady rozhodnutí (ve vlasti se necítí být v bezpečí z politických, náboženských i etnických důvodů, jelikož se v letech 2017-2018 účastnil pokojných protestů proti korupci organizovaných opozičním politikem Ablyazovem a tyto se setkaly s brutální reakcí státních orgánů, pročež se žalobce ocitl v hledáčku bezpečnostních složek, když nedůvěra vůči žalobci je zvyšována jeho ázerbájdžánskou národností a vyznáváním islámu, pročež přestal navštěvovat mešitu) soud ve shodě s žalovaným uvádí, že všechny tyto „nově“ tvrzené okolnosti byly žalobci objektivně známy již v průběhu předchozího správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce měl jednoznačně možnost i povinnost tyto skutečnosti a obavy uvést za účelem jejich posouzení již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, pokud je tedy považoval za natolik závažné pro jeho žádost o mezinárodní ochranu. Je tedy skutečně jen důsledkem jeho vlastního zavinění, že tyto údajně nové skutečnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím již pravomocně ukončeném řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Toto jeho nové vyjádření s uplatněním „nových“ skutečností pro udělení mezinárodní ochrany je navíc v ostrém kontrastu s jeho dosavadním způsobem života a uplatněnými tvrzeními. „Nové skutečnosti“ žalobce sdělil ve vyjádření dne 3. 6. 2025, avšak ještě dne 9. 5. 2025 při poskytnutí údajů k podané opakované žádosti uváděl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí a ani nebyl nikdy politicky aktivní. V tu dobu také tvrdil, že se v letech 2015-2019 (zjevně do pandemie Covid-19) celkem běžně pohyboval bez jakýchkoliv potíží mezi Českou republikou a Kazachstánem. Potvrdil také, že vzhledem k neplatnosti cestovního dokladu si požádal o jeho prodloužení. Dále uváděl, že vyznává sunnitský islám. Potvrdil také, že v zemi původu neměl nikdy žádné problémy se státními orgány. Z jím uváděných tvrzení tedy nic nenasvědčovalo pozdějším (o měsíc) „nově“ uplatněným tvrzením, že se obává o svoji bezpečnost z důvodu své účasti na politických protestech, že jeho perzekuce může být násobená jeho ázerbájdžánskou národností, a že z důvodu obav musel přestat chodit do mešity. Uvedená nová tvrzení žalobce nijak nekorespondují s jeho dosavadním životem a uplatňovanými tvrzeními, z ničeho nevyplývají a žalobce je nijak nedokládá. Soud je pokládá za zcela nevěrohodná a účelově uplatněná. S ohledem na dosavadní způsob života žalobce, kdy v ČR, jak sám tvrdil, pobývá s nejrůznějšími přestávkami téměř 10 let (studoval, pracoval, dostal výjezdní příkaz, porušil právní předpisy při řízení vozidla atp.), cestoval po tu dobu zcela bez problémů do vlasti, pobýval tam a navracel se zase do ČR, je jen těžko představitelné, že by se žalobce ještě stihl zaplést do protivládních či jiných politických protestů a mohl se z tohoto důvodu dostat do hledáčku bezpečnostních složek. Přitom již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce jednoznačně potvrdil, že v zemi původu neměl nikdy žádné potíže se státními orgány a ozbrojenými či bezpečnostními složkami. Ve vyjádření ze dne 3. 6. 2025 žalobce najednou tvrdil, že se v roce 2017 a 2018 zúčastnil pokojných protestů proti korupci, a v následné žalobě dokonce tuto aktivitu označil již za účast na protivládních demonstracích, na základě čehož by mohl mít v Kazachstánu problémy s policií stejně, jako jeho kamarádi. Je zřejmé, že žalobce svoji údajnou politickou aktivitu postupně stupňuje z původního tvrzení, že nikdy nebyl politicky aktivní, až po sdělení bez bližších

souvislostí, že se účastnil protivládních demonstrací, přitom tyto své nové aktivity nijak nedokládá a ani blíže nekonkretizuje. Nevěrohodnost tvrzených obav plyne také z toho, že pokud by se účastnil nějakých protestů v letech 2017 a 2018, nebylo by logické, že by do Kazachstánu opět v roce 2019 bez obav na 2 měsíce vycestoval. Také nyní si bez problémů požádal o prodloužení cestovního dokladu. Pokud žalobce nově tvrdil, že měl ve vlasti i etnické a náboženské potíže z důvodu ázerbájdžánské národnosti a pro vyznávání islámu, pak ani tato tvrzení nepokládá soud za věrohodná. Žalobce je neupřesnil a ničím nedoložil. Naopak dosud tvrdil, že v zemi původu neměl nikdy žádné potíže. Soud pokládá za zcela nepravděpodobné, že by k takové změně došlo jen měsíc po podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu a po poskytnutí údajů k podané žádosti, když v tu dobu se žalobce ani v zemi původu dle svých slov nevyskytoval.

27. Žalobce v poskytnutí údajů k předešlé žádosti výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, a v průběhu celého předchozího řízení nikdy neuvedl žádné skutečnosti o tom, že by ve vlasti někdy vyvíjel nějakou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Naprosto identické skutečnosti, tedy že ve vlasti nebyl politicky aktivní a nebyl nikdy členem politické strany či hnutí, žadatel uvedl i v rámci poskytnutých údajů k současné žádosti o mezinárodní ochranu. Soud tak ve shodě s žalovaným a s ohledem na výše uvedené považuje doplněná tvrzení žalobce o účasti na demonstracích a o útlaku i z důvodů etnických či náboženských (návštěvy mešit a ázerbájdžánská národnost) za zcela účelové, když o těchto událostech a obavách se žalobce nikdy ani náznakem v rámci předešlé žádosti a poskytnutých údajů nezmínil a naopak v řízení o aktuální opakované žádosti výslovně potvrdil, že důvody jeho žádosti jsou totožné s předešlou žádostí, tj. zájem o legalizaci jeho dalšího pobytu v ČR. Soud také připomíná tvrzení žalobce v průběhu předešlého správního řízení, že ve vlasti neměl nikdy žádné potíže se státními orgány.
28. Smyslem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se nově objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a které on nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Takové závěry vyplývají například z rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, a ze dne 22. 1. 2018, sp. zn. 3 Azs 323/2017. Pro uplatnění nových skutečností jsou nastaveny zákonem podmínky tak, že na jedné straně garantují určitou přidanou hodnotu nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně tyto podmínky zajišťují, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Podmínky pro uplatnění nových skutečností však nebyly v případě žalobce s ohledem na výklad shora splněny. Soud dále konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování vycházel nejen ze všech tvrzení žalobce, ale také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Republice Kazachstán. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Kazachstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 3. 2025, a dále z Informace MZV ČR č. j. 108700–6–2025–MZV/LPKT, Kazachstán ze dne 11. 4. 2025. Uvedené podklady jsou součástí spisového materiálu.
29. Soud ve shodě s žalovaným, na základě shora citovaných tvrzení žalobce i informací o zemi původu uvádí, že žalobcem uváděné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti a ani důvodů, pro něž by měl mít obavy se do vlasti vrátit, tím méně pak uváděné skutečnosti svědčí o tom, že by mohl být

žalobce v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

30. V Kazachstánu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována první žádost žalobce o mezinárodní ochranu, tedy od 13. 4. 2023, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Republiku Kazachstán jistě nelze obecně označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, avšak žalobce současně nelze považovat za osobu, která by mohla být po svém návratu do vlasti jakkoliv tamějším režimem perzekuována. Dle informace MZV ČR (viz shora) kazašští občané běžně cestují do zahraničí, a to za studiem, prací, obchodem nebo turistikou, přitom ti občané, kteří neúspěšně požádali v zahraničí o mezinárodní ochranu, nejsou v případě svého legálního návratu do vlasti jakkoliv perzekuováni nebo postihováni ze strany státních orgánů Kazachstánu. Žalobce je osobou, která nikdy neměla ve vlasti jakékoliv potíže, natož potíže se státními orgány, a proto lze pokládat jeho návrat do země původu na základě shromážděných podkladů za bezproblémový. Ostatně i tvrzení žalobce o tom, že aktuálně nedisponuje platným cestovním dokladem, a že si žádá o jeho prodloužení, nesvědčí o jakékoliv obavě žalobce ze státních orgánů své vlasti. Ze shromážděných informací o zemi původu žalobce sice vyplývá, že se zde vyskytují problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, avšak s ohledem na zjištění a spisový materiál v obou správních řízeních o obou žádostech žalobce o mezinárodní ochranu nelze v případě žalobce jakkoliv reálně dovodit, že by státní orgány v jeho vlasti měly v případě jeho návratu cíleně postupovat vůči němu nespravedlivě či nepřiměřeně tvrdě, nebo že by měly eventuální závažné jednání vůči žalobci záměrně přehlížet nebo podporovat, a to způsobem, který je relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
31. Soud tedy přisvědčil závěrům žalovaného, který neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím aktuálně uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, jenž by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Hodnocení těchto důvodů se již rozsáhle věnoval žalovaný v předchozím svém rozhodnutí ze dne 13. 4. 2023 v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nebyl tedy dán důvod zabývat se uvedenými skutečnostmi opětovně.
32. K většině uplatněných žalobních námitek se soud již vyjádřil výše, a proto na tento výklad odkazuje. Žalobce dále tvrdil, že byl v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dotazován žalovaným pouze obecně na politické přesvědčení, a že si tedy žadatel nemusí vždy uvědomit, co konkrétně by měl uvést. Zároveň žalobce údajně nevěděl, zda byl v řízení o první žádosti výslovně dotazován na nějaké politické aktivity. Soud k tomu uvádí, že je zcela standardní otázkou v rámci poskytování údajů k podané žádosti, anebo při pohovoru, jaké je politické přesvědčení žadatele. Tak tomu bylo i v případě žalobce v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a rovněž u druhé aktuální žádosti. To také dokumentuje obsah správního spisu. V případě dotazu na „politické přesvědčení“ nejde o dotaz obecný, nýbrž zcela konkrétní dotaz, a i žalobci muselo být zřejmé, na co se ho správní orgán ptá, když sám odpověděl: „nemám, nikdy jsem nebyl členem politické strany nebo skupiny, ani politicky aktivní“. Toto sdělení

žalobce (v rámci poskytnutí údajů k podané žádosti dne 9. 5. 2025) je zcela konzistentní s jeho odpovědí na stejnou otázku v rámci předchozího řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k těmto zkušenostem z řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu muselo být žalobci zřejmé v aktuálním řízení o opakované žádosti, o co se jedná a na co je dotazován. Uplatněnou žalobní námitku tak pokládá soud za nedůvodnou. Odůvodnění žalovaného, proč považuje tvrzení žalobce za účelové a nepravdivé, naopak shledává za důvodné a dostatečné.

33. Žalobce dále namítal, že mohla být pravdivost nových tvrzení ověřena provedením jeho pohovoru, a že bez provedení pohovoru nemohl žalovaný zjistit řádně skutkový stav. Soud tomuto názoru nemohl přisvědčit. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu platí, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. V nyní posuzované věci tedy nebylo třeba pohovor provádět, neboť se jednalo o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Současně žalobce dostal příležitost k uplatnění svých tvrzení a sdělení důvodů své žádosti. Obsáhlý pohovor byl s žalobcem proveden již v předchozím řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že v řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl (v rámci poskytnutí údajů k žádosti), že důvody žádosti jsou totožné jako minule, současně tyto důvody uvedl a zcela standardně také odpovídal na „formulářové“ dotazy k této žádosti, byly okolnosti, na základě nichž žalobce podával opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, zcela zřejmé a skutkový stav byl řádně zjištěn. Po seznámení se s podklady pro rozhodnutí si žalobce vyžádal novou lhůtu k písemnému vyjádření. Následně zaslal žalovanému písemné vyjádření, v němž uvedl zcela nové důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu. O účelovosti a nedůvodnosti těchto nových tvrzení se soud již vyjádřil ve výkladu shora, a proto na něj pro stručnost dále odkazuje. Podle soudu byla „nově“ uváděná tvrzení žalobce řádně posouzena a vzhledem k důvodům vylíčeným shora nemohla nic na řádně zjištěném skutkovém stavu změnit. Za dané situace již nebylo třeba provádět pohovor se žalobcem.
34. Žalobce dále v rámci svých námitek sdělil, že důvodem, proč nové skutečnosti neuváděl dříve, bylo to, že je nepovažoval za relevantní důvod pro podanou žádost o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že se jedná již o jeho druhou žádost o mezinárodní ochranu, nemůže soud takovému tvrzení uvěřit. Není možné, aby žalobce nevěděl, že má strach se navrátit do vlasti kvůli účasti na demonstracích, a také proto, že se dostal do hledáčku bezpečnostních složek. Žalobcem uváděný důvod je zcela nelogický a nevěrohodný.
35. Žalobce také vytýkal žalovanému, že nezjišťoval, proč nové skutečnosti (z vyjádření ze dne 3. 6. 2025) neuváděl dříve. Judikatura připouští, že nové skutečnosti lze uvádět později, pokud pro to existují výjimečné okolnosti. Postup žalovaného ve správním řízení, který je zdokumentován ve správním spise, byl zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Pokud žalobce uvede nové skutečnosti do písemného vyjádření na samém konci správního řízení, tedy až po seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a přitom jde již o druhé řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žalobce teprve začne uvádět své údajné obavy z nebezpečí v zemi původu pro účast na protestech v Kazachstánu v roce 2017 a 2018 (včetně národnostního a náboženského útlaku), když nikdy předtím žádné potíže ve své vlasti neuváděl, jedná se na první pohled o zcela nevěrohodná a nelogická tvrzení. Že by měl

být žalobce politicky aktivní a měl se účastnit protestů ve vlasti v r. 2017-2018, „věděl“ žalobce po dobu 8 let, avšak v rámci řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu a ani při poskytnutí údajů k opakované žádosti toto nikdy neuvedl. K dotazům na politické přesvědčení jen uváděl, že nebyl nikdy členem politické strany či hnutí a ani nebyl nikdy politicky aktivní. V tomto kontextu pak nemá žádnou logiku ani jeho „nové“ tvrzení o tom, že v důsledku účasti na protestech v letech 2017 až 2018 se dostal do hledáčku bezpečnostních složek, protože má obavy o své bezpečí v případě návratu do země původu. Jaké konkrétní nebezpečí mu v případě návratu do vlasti hrozí žalobce ani nespecifikoval. Do vlasti se neobával cestovat ani v roce 2019, tedy bezprostředně po tvrzených demonstracích. Aktuálně žádá příslušné úřady o prodloužení platnosti cestovního dokladu. Nelze věřit ani dalším vysvětlením žalobce ohledně opožděného uvádění nových skutečností, a sice že neměl dříve důvod zmiňovat svou účast na demonstracích, protože nepociťoval ještě žádné obavy. O problémech kamarádů s policií se měl údajně dozvědět až s odstupem, resp. krátce před tím, než o tom informoval žalovaného (tj. krátce před písemným vyjádřením ze dne 3. 6. 2025). Soud pokládá za zcela absurdní, že rok po účasti na demonstracích, tedy v roce 2019, žalobce bez problémů vycestoval do své vlasti a pobýval tam, a teprve krátce před dnem 3. 6. 2025 měl zjistit, že kamarádi, s nimiž se měl v Kazachstánu účastnit protestů v roce 2017 a 2018, začali mít problémy s policií, a tudíž teprve sám pojal obavy z návratu do vlasti. Takto předestřený azylový příběh žalobce pokládá soud za zcela nevěrohodný. Žalobce dle svého tvrzení již nenavštívil od roku 2019 svou vlast a najednou krátce před dnem 3. 6. 2025 měl po 8 letech zjistit, že pokud se do vlasti vrátí, mohl by se ocitnout ve vážném nebezpečí (což blíže neupřesnil). Vzhledem k předchozím tvrzením žalobce a jeho dosavadnímu způsobu života nelze přijmout tato nově uváděná tvrzení za pravdivá a relevantní. Žalobce ani neupřesnil své údajné politické aktivity a přesvědčení tak, aby je mohl soud (i žalovaný) pokládat za skutečně reálné a pravdivé. Také neupřesnil, zda měl být nějak postižen za účast na protestech, zda byl při nich legitimován a proč by měl být v hledáčku bezpečnostních složek domovského státu. Obecně uváděl, že mnoho účastníků bylo zadrženo, někteří byli vyloučeni z univerzit nebo přišli o zaměstnání, avšak nijak neupřesnil, jak by se tato situace mohla dotýkat jeho osoby. Kamarádi mohli být například zatčeni kvůli trestné činnosti a nikoliv pro politickou perzekuci. Ostatně žalobce dříve uváděl, že se politicky neangažuje. Případná účast na demonstracích v letech 2017 a 2018 bude aktuálně těžko prokazatelná, neboť v důsledku uplynutí času na to všichni zapomněli. Důvody, které žalobce uváděl na omluvu pro pozdější uplatnění „nových“ skutečností, pokládá soud rovněž za nereálné a nepravdivé. Uváděné skutečnosti byly žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce měl možnost tyto jím tvrzené skutečnosti uvést a rovněž sdělit své obavy právě za účelem jejich posouzení v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Tvrzení, že v roce 2023 ještě nepociťoval obavy kvůli své účasti na demonstracích v roce 2017 a 2018, avšak v červnu 2025 již tyto obavy pociťoval, je zcela nemyslitelné a opět nevěrohodné. Soud projednával v listopadu 2024 žalobu žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany (v rámci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu) a žalobce v řízení ani v náznacích neuváděl takové okolnosti, které označuje nyní v řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu za nové skutečnosti, ovšem týkající se protestů z roku 2017 a 2018.

36. Žalovaný řádně zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a také si opatřil úplné podklady pro vydání rozhodnutí.
37. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože jde o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

